

»No, kako misliš, Jera?« je vprašal mož, ko se je vrnil.

»Kako bi mislila? Glej, da si ne zrediš postopača. Poglej Boštjanovega! Že pet let je na Dunaju, pa ne more nikamor,« je odvrnila žena trdo in postavila lonček za zaslon na ognjišču.

»Kaj bi tako govorila, Jera! Prej bi bila rekla tako zdirčno, ko so bili župnik tukaj! Študirat pojde, pa je; še Bog, da je taka lepa prilika. Tudi rajna je hotela tako in ona mu je bila mati!« je rekel gospodar odločno in odšel v hlev.

»Zakaj me imajo mati tako malo radi?« je vprašal v hiši Jožek Jerico. Slišal je trpko besedo mačehe, v hišo jo je slišal, in žalosten je postal.

»Oh, naša mati so včasih taki! Ne bodi hud! Saj niso tako hudi, bolj nagli so. Tudi Jurček je tak, ni hudoben, bolj pust je. Kar molči, ko pojdeš v Ljubljano, ti bom pa jaz naredila perilo in robce ti bom zaznamovala, prav lepo, rdeče, znam — in tudi tisti goldinar ti bom dala, ki sem ga dobila od botre za god. In materi bom govorila dobro o tebi, da te bodo radi imeli.«

»Kako si dobra, Jerica! Kot bi mi bila prava sestrice,« je rekel Jožek in je deklico hvaležno pogledal.

(Konec prihodnjič.)

Deklamovanje.

2. Deček in ptičke.

Basen.

Deček:

»Ptičke, drobne ptičke,
ste li priletele,
da bi sladko pesem
mi v slovo zapele? —
Vem, vem! Pomlad cvetna
spet se je vrnila
in vas v log zeleni,
ptičke povabila.
Vem, vem! Pomlad cvetna
spet se je vrnila
in obilo hrane
vam je natrosila.
Vem, vem! Ve bi rade
zdaj se posloville.
Vem, vem! Ve bi rade
mene zapustile.
No, pa mi zapojte
pesem o slovesu,
da mi zaigrala
solza bo v očesu.« —

Ptičke:

»Dobre pevke nismo,
ki smo tu ostale,
da bi dolgo zimo
reve prestradale.
Naša pesem lepe
melodije nima.
Kdo lepo bi peval,
če je zunaj zima?
Zdaj pa, ko je pomlad
bujna spet vzcvetela,
z njo se tudi pesem
naša je ogrela.
V nji zahvalno pesem
pojemo me tebi —
tebi, in kako je
tudi Bogu ne bi?« —

Deček slišal pesem,
v stran se je obrnil.
Ptičke odletele,
solzo on utrnil.

Janko Polák.

